

BU TAZİYENÂME ÜZÜNTÜ VE ELEMLERİ GİDERİYOR

On Yedinci Mektup
(Yirmi Beşinci Lem'anın Zeyli)

Çocuk Taziyenâmesi

سَمِعَهُ وَأَنَّ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
Aziz âhîret kardeşim Hafız Halid Efendi,

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ * الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا
إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

("Sabredenleri müjdele. O sabredenler ki, başlarına bir musibet geldiği zaman 'Biz Allah'ın kullarıyız; sonunda yine Ona döneceğiz' derler." Bakara Sûresi, 2:155-156.)

Kardeşim,

Çocuğun vefatı beni müteessir etti. Fakat, **اَلْحُكْمُ لِلّٰهِ** ("Hüküm Allah'ındır." Mü'min Sûresi, 40:12.) kazaya rıza, kadere teslim İslâmiyetin bir şîârıdır. Cenâb-ı Hak sizlere sabr-ı cemil versin; merhumu da, size zahîre-i âhîret ve şefaathî yapsın. Size ve sizin gibi müttaki mü'minlere büyük bir müjde ve hakikî bir teselli gösterecek Beş Noktayı beyan ederiz.

BİRİNCİ NOKTA

Kur'ân-ı Hakîmde **وَلِدَانٌ مُّخَلَّدُونَ** ("Ebediyen yaşlanmayacak olan çocuklar." Vâkıa Sûresi, 56:17; İnsan Sûresi, 76:19) sırrı ve meâli şudur ki: Mü'minlerin kablelbülûğ vefat eden evlâtları, Cennette ebedî, sevimli, Cennete lââyık bir surette, daimî çocuk kalacaklarını; ve Cennete giden peder ve validelerinin kucaklarında ebedî medar-ı sürurları olacaklarını; ve çocuk sevmek ve evlât okşamak gibi en lâtîf bir zevki, ebeveynine temine medar olacaklarını; ve herbir lezzetli şeyin Cennette bulunduğunu; "Cennet tenasül yeri olmadığından, evlât muhabbeti ve okşaması olmadığını" diyenlerin hükümleri hakikat olmadığını; hem dünyada on senelik kısa bir zamanda teellümatla karışık evlât sevmesine ve okşamasına bedel, sâfi, elemsiz, milyonlar sene ebedî evlât sevmesini ve okşamasını kazanmak, ehl-i imanın en büyük bir medar-ı saadeti olduğunu, şu âyet-i kerime, **وَلِدَانٌ مُّخَلَّدُونَ** cümlesiyle işaret ediyor ve müjde veriyor.

İKİNCİ NOKTA

Bir zaman, bir zât, bir zindanda bulunuyor. Sevimli bir çocuğu yanına gönderilmiş. O biçare mahpus, hem kendi elemi çekiyor, hem veledinin istirahatini temin edemediği için, onun zahmetiyle müteallim oluyordu. Sonra, merhametkâr hâkim ona bir adam gönderir, der ki: "Şu çocuk çendan senin evlâdındır. Fakat benim raiyetim ve milletimdir. Onu ben alacağım, güzel bir sarayda beslettireceğim." O adam ağlar, sızlar, "Benim medar-ı tesellim olan evlâdımı vermeyeceğim" der. Ona arkadaşları der ki: "Senin teessürâtın mânâsızdır. Eğer sen çocuğa acıyorsan, çocuk şu mülevves, ufunetli, sıkıntılı zindana bedel, ferahlı, saadetli bir saraya gidecek. Eğer sen nefsin için müteessir oluyorsan, menfaatini arıyorsan; çocuk burada kalsa, muvakkaten şüpheli bir menfaatle beraber, çocuğun meşakkatlerinden çok sıkıntı ve elem çekmek var. Eğer oraya gitse, sana bin menfaati var. Çünkü padişahın merhametini celbe sebep olur, sana şefaathî hükmüne geçer. Padişah onu seninle görüştürmek arzu edecek. Elbette görüşmek için onu zindana göndermeyecek, belki seni zindandan çıkarıp o saraya celb edecek, çocukla görüştürecektir—şu şartla ki, padişaha emniyetin ve itaatın varsa..."

İşte, şu temsil gibi, aziz kardeşim, senin gibi mü'minlerin evlâdı vefat ettikleri vakit şöyle düşünmeli:

Şu veled mâsumdur; onun Hâlıkı dahi Rahîm ve Kerîmdir. Benim nâkıs terbiye ve şefkatime bedel, gayet kâmil olan inâyet ve rahmetine aldı. Dünyanın elemli, musibetli, meşakkatli zindanından çıkarıp Cennetü'l-Firdevsine gönderdi. O çocuğa ne mutlu! Şu dünyada kalsaydı, kimbilir ne şekle girerdi! Onun için ben ona acımıyorum, bahtiyar biliyorum. Kaldı kendi nefsim için, kendime dahi acımıyorum, elîm müteessir olmuyorum. Çünkü dünyada kalsaydı, on senelik muvakkat elemle karışık bir evlât muhabbeti temin edecekti. Eğer salih olsaydı, dünya işinde muktedir olsaydı, belki bana yardım edecekti. Fakat vefatıyla, ebedî Cennette on milyon sene bana evlât muhabbetine medar ve saadet-i ebediyeye vesile bir şefaathî hükmüne geçer. Elbette ve elbette, meşkûk, muaccel bir menfaati kaybeden, muhakkak ve müaccel bin menfaati kazanan, elîm teessürat göstermez, meysûne feryad etmez.

ÜÇÜNCÜ NOKTA

Vefat eden çocuk, bir Hâlık-ı Rahîmin mahlûku, memlûkü, abdi ve bütün heyetiyle onun masnuu ve ona ait olarak ebeveyninin bir arkadaşı idi ki, muvakkaten ebeveyninin nezaretine verilmiş. Peder ve valideyi ona hizmetkâr etmiş. Ebeveyninin o hizmetlerine mukâbil, muaccel bir ücret olarak, lezzetli bir şefkat vermiş.

Şimdi, binden dokuz yüz dokuz dokuz hisse sahibi olan o Hâlık-ı Rahîm, muktezayı ve hikmet olarak o çocuğu senin elinden alsa, hizmetine hâtime verse, surî bir hisse ile, hakikî bin hisse sahibine karşı şekvâyı andıracak bir tarzda meysûne hüzün ve feryad etmek ehl-i imana yakışmaz, belki ehl-i gaflet ve dalâlete yakışıyor.

DÖRDÜNCÜ NOKTA

Eğer dünya ebedî olsaydı, insan içinde ebedî kalsaydı ve firak ebedî olsaydı, elîmâne teessürat ve meysûne teellümâtın bir mânâsı olurdu. Fakat madem dünya bir misafirhanedir; vefat eden çocuk nereye gitmişse, siz de, biz de oraya gideceğiz. Ve hem bu vefat ona mahsus değil, umumî bir caddedir. Hem madem müfâratat dahi ebedî değil; ileride hem berzahta, hem Cennette görüşülecektir. **اَللّٰهُمَّ اِنِّىْ اَسْئَلُكَ بِاَنَّكَ تَعْلَمُ سِرِّىْ** demeli. "O verdi, o aldı. Elhamdü lillâhi alâ külli hal" deyip sabırla şükretmeli.

BEŞİNCİ NOKTA

Rahmet-i İlâhiyenin en lâtîf, en güzel, en hoş, en şirin cilvelerinden olan şefkat, bir iksir-i nuranîdir, aşktan çok keskindir. Çabuk Cenâb-ı Hakka vüsûle vesile olur. Nasıl aşk-ı mecazî ve aşk-ı dünyevî, pek çok müşkülâtla aşk-ı hakikîye inkılâp eder, Cenâb-ı Hakkı bulur. Öyle de, şefkat, fakat müşkülâtsiz, daha kısa, daha safî bir tarzda, kalbi Cenâb-ı Hakka rapteder. Gerek peder ve gerek valide, veledini bütün dünya gibi severler. Velede elinden alındığı vakit, eğer bahtiyar ise, hakikî ehl-i iman ise, dünyadan yüzünü çevirir, Mün'im-i Hakikîyi bulur. Der ki: "Dünya madem fânidir, değmiyor alâka-i kalbe." Velede nereye gitmişse, oraya karşı bir alâka peydâ eder, büyük mânevî bir hal kazanır.

Ehl-i gaflet ve dalâlet, şu beş hakikatteki saadet ve müjdeden mahrumdurlar. Onların hali ne kadar elîm olduğunu şununla kıyas ediniz ki: Bir ihtiyar hanım gayet sevdiği sevimli birtek çocuğunu sekeratta görüp, dünyada tevehhüm-ü ebediyet hükmüne, gaflet veya dalâlet neticesinde, mevti adem ve firak-ı ebedî tasavvur ettiğinden, yumuşak döşeğine bedel kabrin toprağını düşünüp, gaflet veya dalâlet cihetiyle, Erhamürrahîminin cennet-i rahmetini, firdevs-i nimetini düşünmediğinden, ne kadar meysûne bir hüzün ve elem çektiğini kıyas edebilirsiniz.

Fakat vesile-i saadet-i dâreyn olan iman ve İslâmiyet, mü'mine der ki: Şu

sekeratta olan çocuğun Hâlık-ı Rahîmi, onu bu fâni dünyadan çıkarıp Cennetine götürecektir. Hem sana şefaathçi, hem ebedî bir evlât yapacak. Müfarakat muvakkattir, merak etme.

إِلَّا إِلَهُكُمْ لِلَّهِ (‘‘Hüküm Allah’a mahsustur.’’ Mü’min Sûresi, 40:12.)

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ (‘‘Biz Allah’ın kullarıyız; sonunda yine Ona döneceğiz.’’ Bakara Sûresi, 2:155-156.)

de, şabret.

لَبَّاقِي هُوَ الْبَاق

Said Nursî

(Kaynak: B.Said Nursi – Risale-i Nur Külliyyatı – Mektubat)